

شنبه ۲۹ آذر ۱۴۰۱ ■ شماره ۳۵۸۳

۳۶ سال پس از آخرین فریادهای آرژانتین آرژانتین، قطر این خاطره را از نو نوشت.
امپراطوری روی دوش مردانش، ایستاده بر بلندترین قله ممکن نام امپراطوری‌اش را فریاد می‌زد.
آرژانتین، آرژانتین، ببینید این آرژانتین است که قهرمان شده است.
دیگو مارادونای بزرگ شاید آنقدر در لمس روایتش غرق بود و از بالا به دنیا نگاه می‌کرد که تصورش را هم نمی‌کرد این رویا تا پایان جایشش قرار نیست تکرار شود.
او که زخم دوری از میادین را هم به جراحات دوری از قهرمانی جهان پیوند زده بود در کابوس حواشی گم شد.
اگر چه خودش را دوباره پیدا کرد و روی نیمکت آبی سلسله باز هم سرودهای سال ۱۹۸۶ آرژانتینی‌ها را زنده کرد اما این سرودها هرگز به فتح مجدد قله فوتبال دنیا برای مارادونا و آرژانتین متصل نشد.
روایای کهنه اسطوره فوتبال جهان را فرسوده و فرسوده‌تر کرد و خواب‌های نا آرام ال‌دیگو خیلی زودتر از آنچه فکرش را می‌کردیم، او را از دنیای زنده‌ها گرفت.
مارادونا اما مثل بازی‌های پر جنب و جوش و روحیه پر خروشتن در میدان، حتی بعد از مرگ هم آرام نگرفت.
او خودش تبدیل به یک خواب و یا شبی شد که سرزمین اسپانیا علیه استقلال آمریکای جنوبی را به طوعی پیدا کرد می‌خواند؛ صدایی که خیلی زود شنیده شد و خیلی زودتر از آنچه فکرش را می‌کردیم به بهترین شکل ممکن پاسخ داده شد.

شروع یک ماجراجویی بزرگ در کنار روح سرگردان

در روزهای نوجوانی و ظهور نبوغش در سال‌های درخشش در میادین از رقم زدن خاطره تکرار نشدنی دست خدا تا ایستادن بر بام فوتبال جهان، از بازی درون میدان، حواشی مربوط به دویینگ و دوران پر حاشیه دور از فوتبال تا بازگشت به میدان به عنوان سرمربی، دیگو مارادونا یک ویژگی منحصر به فرد و عجیب داشت.
او آرام شدنی نبود.
روح و روحیه پر خروش آمریکای لاتین در کامل‌ترین شکل ممکن در تمام جوارح و سکنات ال‌دیگو رسوخ کرده بود و مارادونا نماد تمام تا آرام‌های مردمان جنوبی قسمت غربی نقشه زمین بود.
مید مارادونا سیمون بولیوار بود که به نبرد استعمار اسپانیا علیه استقلال آمریکای جنوبی می‌رفت، مارادونا، خوزه دسمان مارتین بود که قیام آمریکای جنوبی و شکل‌گیری آرژانتین

لیونل مسی ساعاتی پس از کسب عنوان قهرمانی با تیم ملی فوتبال آرژانتین از احساس خود پس از فتح مهم‌ترین جام دوران حرفه‌ای گفته است.
در طول تمام سال‌هایی که لیونل مسی عناوین پرشمار تیمی و فردی را اردو می‌کرد، وقتی صحبت از بهترین بازیکن تاریخ به میان می‌آمد، همیشه منتقدان به او این مسئله را یادآوری می‌کردند که جای کاپ قهرمانی جهان در کارنامه او خالی است.
سرانجام اما حسرت بزرگ مسی تمام شد و او توانست در قطر جام قهرمانی جهان را در شرایطی بالای سر ببرد که با ۷ گل زده تورنمنت بسیار

خورشید از آن سوی آتلانتیک طلوع کرد!

روح سرگردان «ال‌دیگو» کار خودش را کرد

را رقم زد، مارادونا ارنستو گچوارا بود که به عنوان رهبر یک جنبش آمریکای لاتین اسلحه به دست می‌گرفت و هیچ هراسی از مرگ نداشت.
اسطوره آرژانتینی فوتبال جهان یک نماد بود برای هویت استقلال طلب طبیعی هم هست که باید منتظر اتفاقات خاص باشیم.
خفتن در بستر خاک و مرگ هم توانست روح مارادونا را آرام کند.
او می‌خواست جام فوتبال دنیا را فتح کند و باز هم پرچم آرژانتین را بر فراز این بام به اهتزاز در بیاورد.
کسی چه می‌داند شاید مارادونا هر جوان رومب ریکلمه، در میدان روی دوش مردانش حرکت می‌کند و فریاد می‌زند؛ آرژانتین، آرژانتین، ببینید این آرژانتین است که قهرمان شده است.
خواب‌های نا آرام مارادونا تبدیل به خواب‌های نا آرام مردان جدیدش درون میدان شد.
لیونل اسکالونی به عنوان رهبر بیرون میدان و یک لیونل دیگر به عنوان رهبر حاضر در زمین برای تعبیر این خواب‌ها پروژه بزرگی را کلید زدند.
پروژه آرام کردن روح سرگردان مارادونا که خواب را از مردم آرژانتین و به طور خاص از بازیکنان تیم ملی فوتبال این کشور ربوده بود.
خبری از گابریل باتیستوتا، آریل اورتگا، پابلو ایمار، خوان رومب ریکلمه، دنیل پاسارلا، خاویر زانتی، ماریو آلبرتو کمپس و دیگر اساطیر هم نبود که در پیراهن آبی و سفید آبی سلسله بزرگی کنند و کار را برای رقبای دشوار سازند.
۲ لیونل درون و بیرون زمین ترکیبی یکدست از جوانان و با تجربه‌ای آماده داشتند که هیچ کدماشان سودای بزرگی در سر نمی‌پروراندند و مطیع دستورات لیونل‌ها بودند.
آن‌ها درست پس از ضایعه از دست دادن مارادونا به نوعی هم‌قسم شدند که جام را به پوینس ایرس باز گردانند و نتایج تیم ملی آرژنتین پس از فوت مارادونا این موضوع را تأیید می‌کند.
اولین گام فتح گویا آمریکا بود اما این فتح فقط یک مقدمه و تمرین برای هدف اصلی و بزرگ‌تر به شمار می‌فت.
آن‌ها با تسخیر قاره خود کار را شروع کردند و با قدرت نیز برای فتح جهان ادامه دادند.

کابوس‌ها از راه می‌رسند

ترس‌ها انواع گوناگونی دارند. برخی حاصل از ضعف افراد هستند و برخی دیگر از تهدیدهای بالقوه نشأت می‌گیرند.
نوع مهمیی از ترس

عمر شاهکار تاریخی پله به یک قرن می‌رسد

امپایه تنها بازیکنی بود که می توانست به رکورد افسانه ای پله نزدیک شود اما با نایب قهرمانی در جام جهانی قطر از این کار بازماند.
عنوان قهرمانی جام جهانی قطر یکشنبه هفته جاری به بزرگ‌ترین رقیب فوتبال برزیل یعنی آرژانتین رسید.
اما این اتفاق باعث شد تا یک عنوان نماند.
اما جالب توجه، حداقل تا سال ۲۰۲۰ به نام، اسطوره سلسائو تضمین شود؛ به این ترتیب پله زمانی که جام جهانی در سال ۲۰۳۰، صد ساله می‌شود، تنها بازیکنی خواهد بود که در این مدت توانسته سه بار جام قهرمانی را بالای سر ببرد.
امپایه، مهاجم جوان تیم ملی فرانسه بعد از دهه ها، شانس تکرار این شاهکار تاریخی تا پیش از صد سالگی جام جهانی را داشت.
او در فینال جام جهانی ۲۰۲۲ همت‌تریک کرد اما نتوانست قهرمانی را برای تیمش به ارمغان بیاورد؛ امپایه این شانس را داشت که با فتح بو جام جهانی پیش رو، با پادشاه برزیلی‌ها برابر شود.
پله در سال های ۱۹۶۲،۱۹۵۸و ۱۹۷۰ فاتح جام جهانی شد.
امپایه با وجود اینکه در نزدیک شدن به رکورد یاد شده پله ناکام بود اما مداد گل های خود در جام جهانی را به این ستاره قدیمی فوتبال برزیل رساند.
هوگو اوریس، آلفونسو اترولا، لوکاس هرنانز، پواردا، رافائل واران، عثمان دمبله، لویویه ژیرو و آندو گریزمان دیگر بازیکنانی بودند که می توانستند دومین قهرمانی خود را در قطر کسب کنند، اما همگی از امپایه بزرگتر بودند و فقط این بازیکن ۲۳ ساله شانس داشت مثل پله به همت‌تریک در فتح جام جهانی فکر کند.
به هر ترتیب او اگر به این کار همچنان امیدوار باشد باید طی دو دوره بعدی برایش تلاش کند و حداقل تا سال ۲۰۳۰ زمان لازم است.
زاکالو (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) دبدی (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) گیلمار (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) دیلمسا سانتوس(۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) زوزیمو(۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) نیلتون سانتوس (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) مائورو راموس (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) زینو (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) واولا (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) پیسه (۱۹۵۸ و ۱۹۶۲) جوزیه مه آزا (۱۹۳۴ و ۱۹۳۸) جیووانی فرای (۱۹۳۴ و ۱۹۳۸) گیدو ماستی (۱۹۳۳ و ۱۹۳۸) ادرلین موزلیو (۱۹۳۳ و ۱۹۳۸) دانیل پاسارلا (۱۹۷۸ و ۱۹۸۶) روتالودو (۱۹۹۴ و ۲۰۰۲) کافو (۱۹۹۴ و ۲۰۰۲)

موفقی را پشت سر گذاشت و بالاتر از امپایه به عنوان بهترین بازیکن جام هم معرفی شد.
اسطوره آرژانتین که حالا دیگر می‌توان او را بدون ترس و لگنت کلام در ردیف مارادونا قرار داد، ساعاتی پس از پایان مسابقه فینال پستی در صفحه اینستاگرام خود منتشر کرده؛ پستی که با استقبال بسیار خوبی هم از سوی مخاطبانش مواجه شده و در این پست از احساس خود پس از کسب مهم‌ترین جام فوتبال جهان گفته و با هوداران فوتبال آرژانتین صحبت کرده است.
«قهرمان جهان!!!! بارها رویای آن را دیدم، آنقدر آن را می‌خواستم که

مسی: آنقدر این جام را می‌خواستم که از پا نیفتم!

هنوز از پا نیفتم!، نمی‌توان آن را باور کنم... از خانواده‌ام بسیار ممنونم، به تمام کسانی که از من حمایت کردند و همچنین تمام کسانی که به ما ایمان داشتند.
یکبار دیگر ثابت کردیم که ما آرژانتینی‌ها وقتی در کنار هم می‌جنگیم و متحد هستیم، می‌توانیم به هدفی که داریم دست پیدا کنیم، شایستگی‌های این گروه که بالاتر از توانایی‌های فردی است، قدرت چندگین برای یک هدف مشترک است که همچنین برای تمام آرژانتینی‌ها یکی بود.
ما انتحاش دادیم!!!!برن بیرم آرژانتین.
به زودی همدیگر را می‌بینیم.»

بار نشان داد اشتباه در مقابل او چه تاوان سنگینی خواهد داشت.
با وجود تمام این گرفتاری‌ها، آرژانتین برای هدف بزرگ‌تری مبارزه می‌کرد.
بولیوار، سان مارتین، گچوارا و بالاتر از تمام آنها دی‌گو مارادونا در قلب تک تک اعضای تیم ملی آرژانتین رسوخ کرده و حضور داشتند و منتظر تکرار فریادهایی بودند که قرار بود روح سرگردان ال‌دیگو را آرام کند.
جهان آمریکای لاتین از شاگردان اسکالونی فریاد «آرژانتین آرژانتین» پس از قهرمانی را می‌طلبد و این جهان با رهبری مارادونا بر قلب ستاره‌های تیم ملی کشورش به سرانجام مطلوب دست پیدا کرد.
روح مارادونا پس از مدت‌ها سرگردانی در امواج طوفانی برآورده نشدن آرزوها به نهایت با درخشش جانشین بر خشن بر تخت امپراطوری فوتبالی‌اش به سواحل موفقیت و آرامش رسید.
شاید برای غیر آرژانتینی‌ها باور را با فانتزی دشوار باشد اما لوسیل و سکونشینانش تأیید می‌کنند لحظه بالا بردن جام توسط لیونل مسی، در کنار زرمزه آرژانتین آرژانتین مسی و هم‌تیمی‌هایش صدایی آشنا به گوش می‌رسیده است.
صدای روح و روحیه چر جنب و جوش و پر خروش یک مرد اهل آمریکای لاتین در لوسیل پیچیده بود که فریاد می‌زد؛ آرژانتین، آرژانتین، ببینید این آرژانتین است که قهرمان شده است!

شب بزرگ و تاریخی لوسیل

دیگو آرماندو مارادونا آنقدر برای آرژانتینی‌ها در نقش یک قهرمان ملی قرار گرفته که گراف نیست اگر بگوییم شب پیش از بازی فینال بسیاری از مردم این کشور و به طور خاص هوادارانی که لبث بازی نهایی را گرفته بودند، اسطوره فقید خود را در خواب دیدند.
آرژانتینی که به میدان نبرد با فرانسه سراپا تجهیز شده و قدرتمند دیدیه دشان رفت، شب بازی مقابل عربستان نبود.
این تیم حتی با آرژانتین تمام بازی‌های قبلی‌اش در جام هم فرق می‌کرد.
آن‌ها حتی از نسخه شکست ناپذیر خود پیش از جام جهانی هم فاصله گرفته بودند و گویا یک قلب واحد برای تمام مردم این کشور در میدان می‌تپید و ساق‌های ۱۱ مرد درون زمین را تهیج می‌کرد.
از مهارهای شگفت‌انگیز امیلیانو مارتینس درون چارچوب دروازه گرفته تا نمایش پسر برخورد دی‌پائول در خط دفاعی، از هماهنگی هافبک‌های تیم تا دوندگی بی‌امان خولین آلوارس برای رضایت خاطر مسی و همه ریز و درشت اتفاقات آرژانتینی فینال جام جهانی ۲۰۲۲ حکایت از عزم جزم آبی سلسله برای فتح این نبرد بزرگ داشت.
رقیب به هیچ وجه رقیب آسانی نبود و یک اشتباه کوچک می‌توانست منجر به تکرار قهرمانی فرانسه شود؛کما این که امپایه ۳

مسی کنار قهرمان جهان می‌ماند؛ خدا این جام را به من داد!

لیونل مسی که حالا به نظر بسیاری از فوتبال‌دوستان، بهترین بازیکن تاریخ است، قصد خداحافظی از فوتبال ملی را ندارد.
دنای فوتبال در ساعات پایانی یکشنبه شب و یامداد دوشنبه، دور سر لیونل مسی می‌چرخد و او را روی دستم این طرف و آن طرف می‌برد؛ تاج گذاری اسطوره و برابر ارشش فرانسه، نام او را در اعماق تاریخ فرهنگ، اجتماعی آرژانتین به ثبت

رساند.
لیونل مسی کارنامه‌ای به سنگینی گنج‌های اساطیری آمریکای باستان دارد که تنها یک خط تیره در آن وجود داشت: قهرمانی جهان.
این خط تیره با درخشش مسی برابر فرانسه از بین رفت و حالا دیگر حتی یک جای خالی در گنجینه افتخارات لیونل پیدا نمی‌شود؛ ثبت تصاویر ماندگار از لیونل مسی در فینال قطر ۲۰۲۲، به نظر می‌رسید ممکن است آخرین قاب‌های اسطوره بزرگ فوتبال دنیا به همراه پیراهن آرژانتین را رقم بزند اما کاپیتان حرفه‌های دیگری برای گفتن داشت.
مسی در مصاحبه پس از انتخاب به عنوان بهترین بازیکن جام جهانی به خبرنگاران گفت: «از تیم ملی خداحافظی نمی‌کنم. قصد دارم برای پیراهن قهرمان جهان افتخارآفرینی کنم. می‌خواستم با به دست آوردن این جام دوران فوتبال ملی خود را تمام کنم چون دیگر نمی‌توانم چیزی بخواهم. خدا را شکر می‌کنم که همه چیز به من داد. چه چیز دیگری می‌توانم به دست بیاورم؟ قهرمانی جهان و جام ملت‌های آمریکا را به دست آوردم. می‌توانستم خداحافظی کنم اما از بودن در تیم ملی لذت می‌برم و دوست دارم حداقل چند بازی دیگر با تیم ملی و عنوان قهرمان جهان به میدان بروم. قهرمانی جهان آرزوی هر کسی از همان کودکی است. شانس به دست آوردن همه چیز را داشتمم و حالا این جام مهم اینجا در دستم است».
لیونل مسی که با ۷ گل و ۳ پاس گل عنوان بهترین بازیکن جام را از آن خود کرد در ادامه گفت: «لحظات جام‌آمیزی است. زیباترین لحظاتی که وجود دارد. همه چیز زیباست. خیلی آرزوی به دست آوردن این جام را داشتم، می‌دانستم که خدا این جام را به من خواهد داد. سختی‌های بسیاری کشیدیم اما در نهایت آن را به دست آوردیم. فوتبال ورزش دیوانه‌وار است. قهرمانی در جام جهانی آرزوی هر کودکی است. این جام متعلق به مردم آرژانتین است.»

به جامانده از فینال:

از آقای گلی امپایه تا پنالتی‌های نحس!

عناوین خود اضافه کرد.

مسی بالاتر از مارادونا!

حالا دیگر می‌توانیم بگوییم که مسی بهترین بازیکن تاریخ فوتبال است؛ لئو که در طول دوران بازیگری‌اش همواره زیر سایه مارادونا قرار داشت به دلیل نبود قهرمانی جهان در کارنامه‌اش همیشه مورد انتقاد هواداران فوتبال قرار می‌گرفت بالاخره موفق شد این افتخار بزرگ را بدست بیاورد و بر سکوی نخست جهان بایستد.
نگاهی به افتخارات فردی و باشگاهی و حالا ملی او این را تأیث می‌کند که مسی بالاتر دیگو آرماندو مارادونا بزرگ‌ترین و بهترین بازیکن تاریخ است.

مارتینز در نقش ناجی

امیلیانو مارتینز، دروازه‌بان تیم ملی آرژانتین، پس از درخشش بی‌ی چون و چرای خود با واکنش‌های فوق‌العاده در تمام

دشان: بازی آرژانتینی‌ها با حيله همراه بود

سرمربی فرانسه ضمن گلایه از قضاوت دیدار فینال جام جهانی ۲۰۲۲ گفت: به آرژانتینی‌ها تبریک می‌گویم چون بازی چون بازی آنها با کیفیت، قدرت تهاجمی و حتی با حيله‌گری همراه بود.
دیدیه دشان در نشست خبری پس از فینال جام جهانی ۲۰۲۲، قطر، با یادآوری اینکه ۶۰ دقیقه اول اصلا فوتبال بازی نکردیم، اظهار داشت: حریف کیفیت بالایی در بازی تهاجمی خود نشان داد و ما به دلایل مختلف ضعیف‌تر از آنها بودیم.
وی ادامه داد: به آرژانتینی‌ها تبریک می‌گویم چون بازی آنها با کیفیت، قدرت تهاجمی و حتی با حيله‌گری همراه بود. البته این نباید شایستگی آنها را برای قهرمانی زیر سؤال ببرد.
احساسات مختلفی وجود دارد اما در نهایت ما از بر-رحمی فوتبال ناراحتیم. تا یک‌قدیمی لمس جام رفتیم اما در نهایت این اتفاق رخ نداد.
این سرمربی درباره علت ناموفق شدن تیم ملی فرانسه در قهرمانی توضیح داد: دلایل مختلفی وجود داشت که باعث شد ما به اندازه حریف خوب نباشیم. از جمله انرژی تحلیل رفته تعدادی از بهترین بازیکنان به دلیل ویروس آنفولانزا بود.
دشان ضمن گلایه از قضاوت دیدار فینال جام جهانی ۲۰۲۲ مقابل آرژنتین، خاطرنشان کرد: در این حال و این شرایط که می‌توانست بدتر از این باشد، می‌توانست بهتر باشد. یکسری تصمیم‌هایی وجود دارد که می‌تواند منجر به بحث شود، البته در همه مسابقات این شرایط وجود دارد. قبل از فینال به خودم اجازه دادم که بگویم آرژانتین از قضاوت بازی‌هایش ناراضی نبوده و الان بعد از بازی هم بروکس آن را نمی‌گوید. به هر حال نمی‌خواهم اعتبار قهرمانی آرژانتین را زیر سؤال ببرم، سرمربی خروس‌ها درباره آینده‌اش مریگری خود هم با تأکید بر اینکه حتی اگر نتیجه بروکس می‌شد هم امروز جواب نمی‌دادم، اظهار داشت: من برای بازیکنانم و دستیاران خیلی ناراحتم. همان‌طور که می‌دانیم من در ابتدای سال آینده با رئیس فدراسیون قرار ملاقات خواهم داشت و بعد از آن شما از تصمیم من برای آینده مطلع خواهید شد.

این ۱۷ ماه، تمام آن چیزی بود که آرژانتینی‌ها برای ۱۷ سال، از مسی انتظار داشتند.

لیونل مسی، روی دوش آگوستو با جام قهرمانی جهان.
این همان تصویری است که از آن خود کرد.
مهار لحظات دهه‌ها منتظر آن بودند.
منتظر قهرمانی که این جام را، برای سوسمین بار به آرژانتین ببرد.
هیچکس در آرژانتین، به یک تیم خوب با مربی باهوش فکر نمی‌کرد.
برای آن‌ها مسیر جام، از یک ابر قهرمان می‌گذشت.
ابر قهرمانی که مسی، در آخرین روزهای دوران بازی توانست شبیه آن بشود.

قهرمان شکست خورده

فوتبال، معمولاً چیزی که کلافش زن نداشته باشد به شما هدیه نمی‌دهد.
مسی آرژانتین، هیچوقت شبیه قهرمان‌ها نبود.
برای آرژانتینی‌ها، مسی فقط پاسپورت این کشور را داشت.
او در بارسا، توب طلا و لیونل قهرمانان درو می‌کرد و در آرژانتین، مثل بازنده‌ها از زمین خارج می‌شد.
حتی جام جهانی ۲۰۱۴ که آرژانتین به فینال رسید، لئو هیچ سهمی از گل‌های این تیم در مراحل حذفی نداشت.
جام جهانی ۲۰۱۰ برای آرژانتین گل نزد و جام جهانی ۲۰۰۶، پکرمن علاقه‌ای نداشت او را در ترکیب اصلی بازی بدهد.
جام جهانی قبل هم لئو در روسیه، به زحمت توانست دروازه نیجریه را باز کند و پاس گل‌هایش مقابل فرانسه، برای نجات آرژانتین کافی

«لئو» حالا صاحب همه چیز است:

قهرمان داستان پیرمرد و دریا

نهایی بود.
در بازی فینال هم دو بار، آرژانتین را جلو انداخت و سه بار توانست برای دیگر بازیکنان تیمش موقعیت بسازد.
این همان کاری بود که مسی در کویا آمریکا هم انجام داد.
۴ بار برای آرژانتین گل زد و بیشتر از آن، برای این تیم گل ساخت.
او حتی در بازی جام قهرمانی اروپا – آمریکای جنوبی، سازنده دو گل از سه گل آرژانتین بود.
رهبر، قهرمان، گلزن و گل‌ساز.
این، همان مسی است که آرژانتینی‌ها انتظارش را می‌کشیدند.

صاحب همه چیز

لئو، حالا صاحب همه چیز است.
همه آن چیزی که از فوتبال می‌خواست، او هر سه جام ممکن با آرژانتین را برده و پیش از این، در رده زیر ۲۳ سال قهرمان المپیک هم شده است.
کلکسیون افتخارات شخصی و باشگاهی مسی هم، به نظر دست یافتنی می‌نماید.
او به زود وقت آن رسیده که از او را می‌شکند و صاحب بیشترین تعداد جام قهرمانی خواهد شد.
قرار گرفتن در لیست کاندیداهای توپ طلای ۲۰۲۲، می‌توانست به معنی پایان دوران افسانه مسی باشد.
مسی فقط چند هفته پس از این مراسم اما، نشان داد بالا رفتن سن، او را بالغتر از همیشه کرده است.
سانتیاگو قسه پیرمرد و دریا، سال‌ها زخم زبان شنید و سرانجام، توانست ماهی بزرگش را شکار کند.